

DOMINIK DÁN

**BŘEMENO
MINULOSTI**

BŘEMENO MINULOSTI

Dominik Dán

BŘEMENO
MINULOSTI

slovař

Text © Dominik Dán 2021
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Jan Hanzlík 2021
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2021

ISBN 978-80-276-0327-5

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize jsou
vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Res modo formosa foris est, intus maculosa.

Navenek půvabu plna, uvnitř však je samá skvrna.

(Tibullus)

*Věnuji Jance Kollárové a Ivanu Gajdošovi.
Miloval vítr ve vlasech, dokud na jedné petržalské
křižovatce nezadul tak silně, že nám ho odvál
do nenávratna.*

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, Ph.D., MUDr. Lucii Mihaleové,
Mgr. Anně Kratochvílové, Miroslavu Uhliarovi,
MUDr. Vladimíru Zemanovi, MUDr. Denisi Valentovi,
Ph.D., MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc., MPH.

1

ÚNOR 1991

„Sem,“ ukázal doktor Lengyel.

„To nemyslíš vážně, doktore!“ zaúpěl Krauz.

„Vážně. Dohoda byla, že si můžu vybrat.“

„Dobře, ale tohle!?“

Doktor Lengyel, odborník ze soudního lékařství, se zašklebil. Přikývl a tím potvrdil svůj výběr.

Před dvěma týdny detektiv Krauz a detektiv Canis potřebovali pomoc. Vážnou, odbornou pomoc. Řešili případ bestiální vraždy Otilie Geroltové a jediný, kdo jim v rozhodující chvíli mohl pomoci, byl doktor Lengyel. Nejprve požadoval pět tisíc korun, nakonec se s detektivy dohodl, že jim pomůže i za pivo, ale podmínkou bylo, že podnik vybere sám.

Vybral si.

„Kristepane!“ komentoval jeho výběr Canis.

Stáli před luxusním hotelem s nejlevnějším pokojem v ceně policejního platu. Měsíčního platu. Pochopitelně, pokoj na jednu noc. O ceně piva v takovém podniku neměli detektivové pochyb.

„Doufám, že restaurace je v rekonstrukci,“ modlil se Krauz.

Nebyla v rekonstrukci.

„Pánové,“ oslovil je číšník ve fraku. Mírně se uklonil, ustoupil, rukou ukázal ke stolu, který jim vybral. Sotva je usadil, uklonil se znovu, před každého položil jídelní lístek, znovu mírný úklon. Nahnul se nad stůl, piezoelektrickým zapalovačem zapálil svíčku uprostřed, zapalovač rychlým nacvičeným pohybem obrádně schoval do kapsy. Znovu se uklonil, počkal, až zavřou ústa rozevřená v údivu.

Krauzovi začínala jít hra na klaněnou na nervy, byl celkově nervózní, nebyl ve svém prostředí, nebyl ve své kůži. Zahulená čtvrtá cenová skupina s pivem rozlitym po stolech a s přeplněnými popelníky, prosím, to by šlo, ale stříbro, květiny, sněhobílé ubrusy a zástupy ofrakovaných číšníků čekajících jen na pohled, aby ihned přiskočili a posloužili... Kdo to kdy viděl!?

„Vítejte, pánové, je nám ctí. Doufám, že se u nás budete cítit skvěle. Hned na první pohled je vidět, že jste odborníci, fajšmekři. Jestli můžu doporučit, pánové, máme v nabídce vynikající specialitu šéfkuchaře – *gigot d'agneau*, pečené jehněčí stehno, případně, ale to je jen pro na slovo vzaté gurmány, bychom měli skutečnou lahůdku – *le canard à la Apicius*, pečená kachna à la Apicius. Charakteristická je výraznou vůní, speciální směsí koření. Už Apicius v názvu je zárukou nejvyšší kvality. Jméno dostala, jak zajisté víte, podle slavného římského kuchaře Apicia. Je to první známý gastroumělec v dějinách lidstva. Dovolím si upozornit, prosím, neplést si ho se známým Marcem Gaviem Apiciem, který svoji přezdívku získal jen na základě pověsti labužníka a milovníka gastronomického luxusu, sám nikdy nevařil.“

Hostům překvapením poskočilo obočí.

„Promiňte,“ číšník se provinile usmál. „Dějiny gastronomie jsou mým koníčkem, nechtěl jsem být vlezlý.“

Překvapený výraz ve tvářích hostů neustupoval.

„Jistě, jistě,“ pochopil číšník, „moje chyba! Začal jsem zhurta s hlavním jídlem, jsem to ale...! Hned to napravím! Jako předkrm bych servíroval *escargots de Bourgogne*, burgundské hlemýžďe, v případě zájmu to můžeme změnit na *potage andalou*, andaluskou studenou polévku. Až necháme žaludek trochu oddychnout, mohla by následovat horká bujabéza, polévka z ryb a plodů moře, až potom by následoval hlavní chod. Pokud vám nevyhovuje kachna, můžeme nabídnout něco vydatnějšího, například *pot-au-feu*, hovězí, zelí, pórek, mrkev, cibule, celer. Na závěr bych vřele doporučil *crêpes Suzette*, palačinky s karamellem, případně *frangipane tarte*, francouzský meruňkový koláč s mandlovou příchutí.“

Překvapený výraz ve tvářích hostů pozvolna přecházel ve zděšení.

„No nic, chápu, nabídka je bohatá, chutí máme přehršel. Než si pánové vyberou, mohu přinést aperitiv? V nabídce máme Cinzano bianco, Martini extra, pokud by to mělo být něco silnějšího, posloužím koňakem Courvoisier X.O anebo whisky Vat 69. Prosím.“

„Pivo.“

Číšník na chvíli přestal dýchat.

„Pro... prosím!“ vykoktal.

„Pivo,“ zopakoval doktor s kamennou tváří.

„Pivo?“ Číšník stále ještě nevěřil svým uším. „Aha!“ konečně pochopil. „Na závěr hlt znamenitého, řádně vychlazeného pi...“

„Ne na závěr, teď!“ důrazně rozkázal doktor. „Jaký máte pivo?“

Číšník se narovnal, konečně pochopil. Nebyl důvod se klanět, těmhle určitě ne! Ukázal se jim v celé své výšce, v celé kráse, jen v očích se mu zjevil zuřivý výraz, jako by měl chuť vraždit. Luskl prsty, ze strany přiběhl pikolík. Číšník neřekl ani slovo, prstem ukázal na prostřený stůl, rázným gestem naznačil, co má hoch udělat. Hoch neváhal, okamžitě posbíral talíře a příbory. Číšník celý úkon pozorně sledoval z nadhledu, aby jim něco nezmizelo. Až když bylo prostírání zachráněno, neochotně procedil mezi zuby: „Máme holandský Amstel, německý Dab beer, australský...“

„Štajna nemáte?“

„Štaj...“ o číšníka se pokoušely mdloby.

„Dvanáctku,“ upřesnil objednávku doktor.

„Ne!“ zařval číšník. „To jediné tu opravdu nemáme!“

„Vy nemáte znamenitou pochoutku ze Steinova pivovaru?“ zhroutil se Canis. „Kam si nás to zatáh', doktore?“

Číšník zavrával, musel se opřít o stůl.

2

„Vidláci ve městě!“ zhrozil se Burger v kanceláři. „Taková ostuda! Doufám, že ste na závěr nepoužili služebáky, vy volové, a normálně ste ten účet zacvakali! Kam vás čerti nesli, co vás to napadlo!“

„Nás? To doktor!“ bránil se Krauz.

„Co doktor, co doktor? Vy nemáte vlastní rozum?“

„Co rozum, co rozum, Edo, jako bys s nim nikdy nebyl pít! Sbohem, zdravej rozume!“

„Pěkně ste se vybarvili, vy dva! Víme všechno, doktor už nám telefonoval. Víme přesně, jak ste včera dopadli. Řehtal se, až mu vypadlo sluchátko z ruky. Dospělí detektivové a necháte se doběhnout obyčejným doktorem!“

„Neobyčejným doktorem,“ oponoval Canis z rohu kanceláře. „Kdybyste viděli, co se do něj vlezle!“

„Zadarmo,“ rychle doplnil Krauz.

„Kdybyste četli noviny, mohli ste se tomu fiasku vyhnout.“

„Co je v novinách?“ zajímal se dost pozdě Krauz.

„Do hotelu Fórum investovala nějaká rakouská společnost, všechno se jim líbí, nic nebudou rekonstruovat, proč taky, stojí to peníze, kromě kuchyně a restaurace. Od minulýho tejdne tam zavedli dny francouzský kuchyně s vybranýma specialitama, jaký si jen zamanete, dokonce si přivezli i francouzskýho kuchaře. A tomu se samozřejmě automaticky přizpůsobily i ceny nápojů.“

„Do prdele, ta mrcha doktorská to musela někde číst,“ vzdychl Krauz.

„Samozřejmě že to čet', dyť mě tam zval, prej si to jednou za život zasloužíme.“

„A ty...?“

„Co já? Copak sem Onasis? Neměl bych ani na šatnu. Já se musím starat o rodinu, na rozdíl od vás dvou, vy nejspíš máte peněz na rozhazování, já ne. Řekněte, co vás ten včerejší špás stál?“

„Dyť víte všechno,“ durdil se Krauz, „doktor vám všechno nabonzoval.“

„Všechno, jen ne cenu.“

„Aspoň, že v něm zůstal kousek kolegiality,“ uznale přikývl Canis.

„Slušně vás oškubali, co?“ šklebil se Hanzel. „Přiznejte se! Nechali ste tam i kalhoty!“

„No,“ Canis v křesle neochotně přikývl, „přiznávám se bez mučení, že na odchodu sem měl pocit holý řitě, ale na druhou stranu...“

„Co na druhou stranu?“ smál se Hanzel. „Nezamlouvej to!“

„Na druhou stranu,“ Krauz přispěchal kolegovi pod palbou na pomoc, „musím uznat, že něco takovýho by měl člověk aspoň jednou v životě zažít. V tom má doktor pravdu. Kdybyste viděli ty číšníky! Všichni ve fracích! Ten interiér, jak v západních filmech ze života horních deseti tisíc, a servírování, všechno naleštěný, nablejskaný, a ten příbor! Kdybyste viděli ty příbory...“

„Jaký příbor, co za příbor, co to meleš?“ nedal se odbyt Hanzel.

„Takovejhle,“ Canis sáhl do náprsní kapsy saka, vytáhl čajovou lžičku, nahnul se, podal ji Hanzelovi. Kolega zpozorněl, potěžkal, dýchl, vyleštil rukávem.

„Bože, fakt čistý stříbro!“

Podal lžičku Burgerovi.

„Hm,“ přiznal detektiv, když se přesvědčil. „Kdy jí chceš vrátit?“

„Vrátit?“ Canis překvapeně rozhodil ruce. „Edo, za tu cenu sem čekal, že nám přibalej i mercedes ředitele hotelu, jakýpak vrátit! Prej vrátit, ty si dobrej!“

„V tom případě s váma končím!“ Burger hodil lžičku po zloději rozvaleném v křesle v rohu kanceláře. Zloděj byl nejen šikovný chmaták, ale i pohotový brankář – chytil ji máchnutím ruky. „Se zlodějema se nebavim,“ uzavřel Burger.

„Edo, neblbni, je to jen lžička.“

„Je to stříbro, jeden z nejvzácnějších kovů na světě. Chudák ředitel, má štěstí, že nepoužívá přístroje ze zlata, nanosili byste sem tři kila, co?“

„Nekrademe,“ zbytečně se bránil Canis, „jen sme se chtěli pochlubit. A tohle měl bejt důkaz.“ Canis zamával lžičkou na celou kancelář, aby všichni věřili, že si včera užili.

„Končím s váma, jak sem řek, se zlodějema se nebavim,“ trval na svém Burger. „Anebo...“ svrástil čelo, aby přemýšlel. „Anebo, víš co? Dej jí sem, já jí tomu ředitelovi vrátim osobně.“

Canis, netuše podraz, ji opatrně hodil vysokým obloukem přes celou kancelář. Burger zachytil přihrávkou, stále ještě se svráštělým čelem si lžičku důkladněji prohlédl, z ničeho nic se mu čelo vyjasnilo, dostal nápad – zamíchal si kávu, trochu nabral, usrkl, slastně zamlaskal, uznale pokýval hlavou.

„Do prdele, to je kvalitka! Fakt, stříbrná lžička, to je něco úplně jinýho. Děkuju.“

„Moment,“ zhrozil se Canis, jak snadno naletěl. „Chceš jí vrátit, ne?“

„Původně sem chtěl, pane zlodějský kolego, ale to sem eště netušil, jak chutná blahobyt.“

„To je ale svině,“ žasl Canis. „Edo, vážně si chceš budovat blahobyt z kradenýho, a eště k tomu podvodem?“

„Nebud' naivní, Ivánku, každej blahobyt začíná podvodem a z kradenýho.“

3

„Koukni, jak kličkuje!“

„Copak je ožralej?“

„Stoprocentně, deme po něm!“

Spolujezdec zapnul majáky, houkačku zatím nepotřebovali, podezřele jedoucí řidič se nesnažil uniknout. Majáky zapnuli, aby upoutali jeho pozornost. Dvoučlenná motohlídka opustila skryš za plechovým kontejnerem, vyrazila za kličkujícím vozidlem. Dohnali ho na nejbližší křižovatce. Světe, div se, přestože ve tři ráno byly prakticky všechny křižovatky ve městě vypnuté, jen blikaly oranžově, řidič zelené škodovky zastavil. Vůbec mu nevadilo, že je na hlavní, dával přednost bůhví komu, protože křižovatka byla liduprázdná.

Motohlídka zastavila vedle něj v odbočovacím pruhu, ale odbočit se určitě nechystali. Spolujezdec ve služebním autě stáhl okénko – řidič zelené škodovky ho nevnímal, soustředěně civěl někam půl kilometru před sebe. Pevně svíral volant v předpisové poloze za deset dvě, nakláněl se dopředu, jako by špatně viděl. Celkově vypadal podezřele, tak nějak strnule.

„Hej! Hej ty!“

Policajt se snažil upoutat pozornost, dokonce zamával rukou. Řidič nic, nehybně civěl dopředu, i když mu blikající majáky do auta vysílaly jasné, jednou červené, jednou modré signály.

„Ten je jak doga,“ vzdychl starší policajt.

„Nepředjížděj ho, dokud nás nevidí, nebo to do nás napore.“

„Jasně, musí nás zaregistrovat.“

Řidič škodovky najednou procitl, rozhlédl se, a když se jeho pohled setkal s pohledem spolujezdce v policejním autě,

trhnul sebou, narovnal se, jednou rukou mávl, jakože ahoj, kluci, dokonce se pokusil o nucený úsměv, ale nebylo mu to nic platné. Policajt prstem nekompromisně ukázal, aby konečně přešel křižovatku – za křižovatkou má zastavit na krajnici.

Řidič zelené škodovky přikývl, že pokynu rozumí, zařadil rychlost, pomalu, opatrně přešel křižovatku, přirazil k obrubníku, zastavil, vypnul motor.

Policejní auto ho až teď předjelo, hlídka zastavila pár metrů před škodovkou. Spolujezdec vypnul maják, aby zbytečně nebudili pozornost anebo lidi za okny okolních paneláků.

Policajti vystoupili, nasadili si brigadýrky, přistoupili k okénku zelené škodovky. Okénko se pokusilo spustit, řidič točil klikou, co mu síly stačily, ale v pŕlce mu sklouzla ruka, trhnul sebou, málem se praštil čelem o volant, omluvně se usmál, znovu se chopil kliky, točil o něco pomaleji, opatrněji. Okénko konečně poslechlo.

„Dobrý večer,“ pozdravil mladý řidič.

Do studené noci vypustil oblak páry. Policajt nasál nosem – jasně, kromě vody zaregistroval v oblaku páry i jinou chemikálii. Voněla sladce, po kvasinkách.

„Spíš dobré ráno,“ opravil řidiče starší člen hlídky.

„Ráno? Fakt? Promiňte. To to letní. Letí.“

„Soudr... ehm, pane řidiči, mohl byste vystoupit?“

Starší člen dvoučlenné policejní motohlídky měl hodnost nadpraporčíka, na ulici strávil jako hlídka roky a lety zažité oslovení mu občas i teď, v nové době, vyklouzlo, našťěstí se včas opravil.

„Vystoupit? Vážně? Je to nudný... ehm, nutný?“ zdráhal se mladý řidič zelené škodovky.

„Asi to tak bude lepší,“ rozhodl starší policajt.

Mladý řidič vystoupil, kupodivu svižně a bez problémů.

„Silniční kontrola, pane řidiči, předložte mi vaše doklady,“ starší policajt přesně podle předpisů znovu zasalutoval a vysvětlil řidiči, proč ho zastavili. Zatím všechno přesně podle předpisů.

„Doklady...“ mladý řidič se bezradně poplácal po zimní bundě, najednou jako by ho osvítilo, sáhl do náprsní kapsy a vylovil občanský průkaz. Podal ho staršímu policajtovi.

„Děkuju.“

Policajt vzal rudou knížečku, zalistoval, zpod obočí podezřívavě pohlédl na provinilce, znovu zalistoval, začal se...

„Pan Feješ.“

„Prosím?“

„Ervín Feješ,“ konstatoval kontrolní orgán.

„Ano.“

Policajt opakovaně konfrontoval fotografii se skutečným obrazem. Dejme tomu.

„Narozený?“

„Ano.“

„Kdy? A nedělejte vopičky!“

„Nedělám, dyť to tam máte napsaný.“

„To vidím, ale chci si ověřit vaši totožnost. Zatím běžný služební postup, nic zvláštního od vás nechci.“ Policajt trpělivě vysvětloval služební postup kontroly řidiče.

Řidič nic, jen pokrčil rameny.

„To datum.“

„Aha. Sedmýho května sedumdesát jedna.“

„Za tři měsíce vám je dvacet.“

„Za tři... aha, no, máte pravdu, za chvíli mám dvacetiny. Správně. No a...?“

„Nic, jen tak, že gratuluju.“

„Teď? V únoru?“

„Radši dřív než pozdě.“

„Dobře, máte pravdu, tak děkuju. Můžete mi vrátit občanku?“

„Můžu, ale ještě musíte vydržet. Tady vidím razítko vysoké školy technické. Co studujete?“

„Strojařinu.“

„Takže z vás bude inženýr. Odborník, strojař.“

„No, když se mi povede to úspěšně dokončit, tak jo. Vráťte mi už tu občanku?“

„Prosím, ale ještě bych ke kontrole připojil řidičský průkaz, jen tak, pro pořádek.“

„Řidičák...“ řidič zelené škodovky se znovu rozpačitě poklepal po zimní bundě. Výsledek byl jiný než před chvílí, nevylovil nic.

„Nemám.“

Policajti na sebe pohlédli, mladší provedl úkrok stranou.

„Nemáte vůbec – anebo nemáte u sebe?“

„Mám, jasně, že mám, dělali sme ho hromadně na střední. Mám jak áčko, tak béčko, ale nemám ho tady.“

Starší policajt zkontroloval pozici mladšího kolegy, zda ho zajišťuje, přikývl, soustředil se na řidiče.

„Pane řidiči, to je první přestupek. Znáte vyhlášku, ne? Řidič je povinen mít u sebe řidičský průkaz. Jak mi to vysvětlíte?“

Řidič se nadechl, váha vzduchu ho asi stáhla dozadu, opřel se zády o auto.

„Jak...? No, nemám ho.“

„Dobře, předložte mi ke kontrole doklady od vozidla. Máte malý techničák, ne?“

„No...“ následovalo další poplácání po bundě, zase zbytečně. „Ne.“

„Vy nemáte doklady od vozidla? Proč?“

„No... co já vim?“

„Pane řidiči, to už je druhý přestupek proti vyhlášce. I doklady od vozidla je řidič povinen nosit s sebou. Víte o tom?“

„Vim, ale...“ mladík bezmocně rozhodil ruce – nemám, tak nemám! Rozhodil je tak razantně, že ztratil rovnováhu, musel udělat úrok, aby nespádl.

Policajti se podezřele zamračili.

„Pane Feješi, tohle je vaše auto?“

„Auto? No... ani ne.“

„Ani ne? Co je to za odpověď? Ani ne...? Tak buď je vaše, nebo není vaše.“

„Není.“

„Čí je to vozidlo?“

„Sousedovo. Pučil mi ho. Pučil sem si ho.“

Policajti si vyměnili výmluvný pohled, bylo jim jasné, že s panem Feješem a s vypůjčeným autem není něco v pořádku.

„Odstupte od dveří, pane Feješi.“ Starší policajt prstem ukázal, kam se má provinilec postavit. „Sem, přesně, to stačí.“

Mladší kolega otevřel řidičovy dveře, naklonil se, prohledal přední sedadla, prohledal zadní sedadla...

„Co má bejt tohle!?“ Přítomným ukázal prázdnou pivní láhev, ale otázku pochopitelně adresoval jen jednomu z nich. „Pane řidiči, vy ste před jízdou nebo během jízdy požil alkoholické nápoje?“

Mladší člen hlídky převrátil láhev, ještě z ní vyteklo pár kapek. Řidič vzdychl, zadíval se na špičky bot – škoda slov, mají ho.

„Ve startéru sou klíčky,“ hlásil mladší člen hlídky výsledek pátrání v interiéru auta. „Spínací skříňka ani zámek na dveřích nejsou vypáčený.“

„Říkám vám, že mi ho pučil.“ Mladý řidič považoval výsledek prohlídky za jasný důkaz, že je nevinný a měli by ho co nejdříve pustit.

Policajti však měli jiný názor.

„V pořádku, tak si dýchneme, pane řidiči.“

„Nemůžu! Promiňte, ale já nemůžu.“

„A proč jako?“

„Fak nemůžu, sem slabej na plíce, já ten váš balónek nenafouknu.“

„Ani nemusíte, balónky sou pasé, dneska nám pomáhá technika.“

Mladší policajt se vrátil ke služebnímu autu, přinesl tester, před řidiče nastavil igelitový sáček, aby si sám vyndal plastový náustek.

„Tohle vám neublíží,“ škodolibě se zašklebil starší člen hlídky. „Anebo dáte přednost odběru krve? V případě, že odmítnete, znáte další postup – řidičák de automaticky na rok do čistírny! A to nemluvim o mastný pokutě.“

Mladý řidič nafoukl tváře, ohrnul rty, pohledem jezdil z jednoho na druhého – váhal, hledal řešení. Jedno ho napadlo, rozhlédl se, zda jsou na křižovatce sami. Byli sami.

„Pánové, poslouchejte mě, na co dejchat?“ Pro jistotu zašeptal, aby ho nikdo neslyšel ani náhodou. „Dobře, něco sem vypil, dyť to vidíte, nebudu zatloukat. Mám v bundě dvě stovky, co říkáte, že bychom se šáblí? Normálně zaplatim pokutu, bločky si nechte – a vypadnu, nikdy sme se neviděli.“

Starší člen hlídky zalapal po dechu, ani nehledal oční kontakt s kolegou, aby se poradil, rozhodl se sám.

„Pane Feješi, jestli ke všem dnešním přestupkům nechcete přidat ještě i pokus o podplácení, radši s takovejma nápadama okamžitě přestaňte! Foukejte!“

„Tak tři...“ zašeptal nesměle nešťastný řidič.

„Foukejte!“ zněl strohý povel.

Co mohl dělat, foukl...

„Pomalou, plynule, dýl, ne tak prudce,“ usměřňoval ho starší člen hlídky.

Přístroj zablikal, něco píplo...

„Kristepane!“ zhrozil se mladší policajt. „Koukni.“

Také staršímu poskočilo obočí.

„Jedna celá čtyřicet osum? Člověče nešťastná, a vy nás chcete odbejt ubohejma stovkama!? Dyť vy ste nalítej jak žok! Ale okamžitě...“

„Počkej, tišejc, vysílačka!“

Monolog staršího člena hlídky přerušila natažená kolegova dlaň. Stál blíž služebnímu autu, slyšel líp.

„Co?“

„Slyším z auta vysílačku, volaj nás.“

„Tak deme k autu. Vy taky, pane Feješi, s námi, prosím.“

Mladší policajt byl hbitější, doběhl k autu, otevřel dveře na straně spolujezdce. Z vysílačky zaslechli konec hlášení.

„... proto vyhlášu krajské pátrání po motorovém vozidle značky Škoda sto deset tmavozelené barvy, státní poznávací značky Božena Adam Norbert dvanáct osumdesát osum, odcizeném dnes po půlnoci z Brestovanské ulice. Opakuju pátrání...“

Policajti na chvíli přestali dýchat, mladého podnapilého řidiče propálili pohledy, jako na povel otočili hlavy, zahleděli se na masku tmavě zelené škodovky. Na zašpiněné poznávací značce byla velkými tiskacími písmeny napsaná neuvěřitelná informace: BAN 12-88.